

eningens Hænder. Jeg skal saaledes oplyse, at denne Hundredemandforening, som Københavns Lystfiskeriforening er, har Fiskeriet i Gentoftø-, Sønder-, Lyngby-, Bagsværd- og Fure-Sø foruden endnu flere af de andre Søer i Nærheden af København. En Forening, der, saa vidt jeg ved, kun bestaar af 100 Medlemmer, og som i hvert Fald ikke optager ny Medlemmer, lægger sin Haand over hele Ferskvands- og Lystfiskeriet omkring København. Det vilde dog være ganske utilbørligt, hvis den ogsaa fik Lov til at lægge sin Haand over Esrom Sø.

Da Forpagtningskontrakten mellem Staten og Lystfiskeriforeningen angaaende Gentoftø Sø for nogle Aar siden var udløben, vilde Grundejer- og Borgerforeningen i Gentoftø gøre et Forsøg paa at blive Forpagter af nævnte Sø, idet de fandt, at det dog var urimeligt, at Beboerne af Gentoftø ikke en Gang havde Lov til at gaa ned og kaste en Snøre ud i Søen. Men Lystfiskeriforeningen havde formodentlig faaet Nys derom; den gik underhaanden til den daværende Landbrugsminister, som saa uden videre forpagtede Fiskerirettighederne i Gentoftø Sø ud til denne Hundredemandforening for et Tidsrum af 10 Aar. Da det vakte en meget levende Opposition, maatte Foreningen indlade sig paa et Arrangement med Beboerne af Gentoftø, saaledes at de fik Lov til at fiske fra 5 Baade i Søen. Tænk, det er en Naadesbevisning af Lystfiskeriforeningen, at den indrømmer Beboerne af Gentoftø, hele Omegnen omkring Gentoftø Sø, at have hele 5 Baade i denne Sø! Men de fik kun Retten paa 5 Aar. Disse ere nu udløbne, og nu forbyder Lystfiskeriforeningen atter Beboerne af Gentoftø at fiske i Søen.

Det er dog et Misforhold, som det forekommer mig, at Staten er interesseret i at forhindre bliver fornyet, naar Omstændighederne, saaledes som her, ligge saaledes, at det kan forhindres. Den højtærede Minister siger, at han finder ikke, at Staten uden Vederlag bør opgive Fiskerirettighederne i Esrom Sø til Fordel for Offentligheden. Det stiller jeg heller ikke Krav om. Man kan enten forsøge at lade et Konsortium af Lodsejere leje Søen, naar de blot ikke gøre det udelukkende til Brug for sig selv, eller man kan træffe, som jeg før sagde, et Arrangement med Københavns Kommune, saaledes at den betalte Staten et ringe Vederlag for, at enhver Beboer i København, saavel som enhver anden Borger i den danske Stat

kunde have Adgang til at drive Lystfiskeri i Esrom Sø.

Men for øvrigt forekommer det mig, at Staten har megen Interesse i, at der anvises Borgerne sunde og gode Friluftspredelser i deres Fritid. Det er dog for det hele Samfund langt bedre, at Folk benytte deres Søndag Eftermiddag, eller maaske hele Søndagen, til at tage ud til en Sø i Nærheden af København, kaste en Fiskesnøre ud og sidde og drive Lystfiskeri, end at de søge paa Værtshus den Dag, saa helt uden Interesse for Staten forekommer det mig ikke at være. I det hele var det ønskeligt — og det kunde Staten ogsaa have Interesse af at bidrage noget til —, om man her i København ligesom kunde faa Øjet noget mere op for, hvilken Fornøjelse man kan have af Vand. Langelinie er bleven indrettet, og der have vi faaet en virkelig smuk Spadservej langs Øresund, en Spadseresti, som meget faa Byer i Verden af Størrelse som København kunne opvise Mage til. Men Søerne, der ligge midt inde i København, dem have Københavnerne ingen Glæde af. Det er ganske herligt Vand, disse Søer, men det hele er saa ganske overordentlig kedsommeligt, dels ved sin Indramning, der jo er fuldkommen grydeformet, helt regelmæssig, uden nogen Afbrydelse, dels derved, at hele Vandfladen altid ligger fuldkommen stille. Hvis man nu gjorde Kysten uregelmæssig ved at beplante den og opstille nogle Bænke, hvor Folk kunne sidde og fiske, og man saa midt ude i Søen, som jeg har set det andre Steder, satte et Rør op, som slyngede en ordentlig Vandstraale op i Luften, saaledes at hele Fladen kom i Uro, saa vilde Søerne blive ganske anderledes smukke. Vi anbringe her i København Springvande paa den vidunderligste Maade, stille dem op paa de mest befærdede Torve, hvor man bagefter opdager, at man ikke kan lade Vandet springe, fordi det bliver blæst ud over de forbi-passerende. Men i Søerne, som ligge midt inde i Byen, og hvor man udmærket godt kunde have en Vandstraale staaende op ude i Midten af Bassinerne, der have vi ikke en Smule, og der lade vi hele Søens Flade ligge spejlblank og stille og derfor fuldkommen kedsommelig. Med ganske smaa Midler kunde man forandre dette og gøre det hele smukt og tiltalende, muntert og livligt. Naar man saa fra Statens Side bidrog noget dertil ved at tillade Københavnerne først nu at tage ud til Esrom Sø og fiske der og, efterhaanden som For-